

Kitab Daniél - Nomer Lima Puluh Tujuh

Ngabongkar Rusiah Nubuat dina Wahyu: Hiji Lalampahan Ngaliwatan Nubuat-Nubuat Ahir Jaman

Jeff Pippenger
2024-01-21

Sakabéh nabi nyarioskeun tungtung dunya, sarta sakabéh nubuat patepung jeung mungkas dina kitab Wahyu. Dina kitab Wahyu, garis anu sarua diteruskeun saperti dina kitab Daniel, sabab duanana téh kitab anu sarua. Sakabéh prinsip kenabian ieu parantos kacatet kalayan pageuh dina artikel-artikel saméméhna. Dina kitab Wahyu, urang dipaparin nyaho yén pas saméméh mangsa kasempetan anugerah ditutup aya hiji nubuat anu geus disegel anu dibuka segelna. Artikel-artikel ieu parantos ngajentrekeun unsur-unsur kenabian anu patali jeung amanat dina kitab Wahyu anu ayeuna keur dibuka segelna. Amanat éta lain hiji bebeneran kenabian anu tunggal, sarta unggal unsur tina amanat anu keur dibuka segelna kaasup kana golongan Wahyu Yesus Kristus.

Pesen téh dibuka segelna pas saméméh panutupan mangsa kasempetan, nalika “waktuna geus deukeut.” Kitab Daniel jeung Wahyu, babarengan jeung panjelasan tina tulisan Roh Nubuat, kacida hususna dina nerangkeun prosés anu patali jeung dibukana segel hiji pesen nubuat. Anu ngalaksanakeun pambukaan segel éta nyaéta Singa ti kaom Yuda, sarta nalika Anjeunna ngalakukeunana, Anjeunna ngagunakeun padika anu tersusun pikeun nepikeun éta pesen. Anjeunna narima éta pesen ti Rama, anu digambarkeun nyekel Alkitab sakumaha éta disegel ku tujuh segel. Singa ti kaom Yuda, anu ogé mangrupikeun akar Daud jeung Anak Domba anu geus dipaehan, nyokot kitab éta ti Rama tuluy miceun segel-segelna.

Saterusna Yesus masrahkeun éta amanat ka Jibril, anu babarengan jeung malaikat-malaikat séjén nepikeun éta amanat ka saurang nabi anu nyerat éta amanat tuluy ngirimkeunana ka jamaah-jamaah. Nalika waktuna pikeun muka segel amanat nubuat geus caket, dibukana éta amanat nubuat ngahasilkeun hiji prosés pangajian tilu léngkah, anu nguji jalma-jalma di jero jamaah-jamaah anu jadi sasaran pamiarsa tina tulisan nabi éta; sarta dumasar kana réspon pribadi para anggota jamaah éta, maranéhna nangtukeun naha maranéhna kaasup kana salah sahiji tina dua golongan. Jalma-jalma anu narima paningkatan pangaweruh anu dihasilkeun ku amanat anu geus dibuka segelna, dipikawanoh minangka “nu wijaksana,” sedengkeun anu henteu narima dipikawanoh ku Daniel minangka “nu jahat,” sarta ku Mateus minangka “nu bodo”.

Sakabéh faktor ieu anu patali jeung dibukana rusiah panungtungan nubuat téh dibahas jeung ditekenkeun dina ayat salapan tina Wahyu tujuh welas, sabab éta ngaidéntifikasi hiji unsur tina Wahyu Yesus Kristus anu bakal nguji dua golongan panyembah. Hal éta dipigawé ku cara ngaidéntifikasi yén anu bakal ngartos kana amanat anu nuturkeun panji peringatan dina ayat éta téh nya éta jalma-jalma “wijaksana”.

Jeung ieu lah pikiran anu miboga hikmah. Tujuh sirah téh tujuh gunung, anu di luhurna eta awewe linggih. Jeung aya tujuh raja: lima geus rubuh, jeung hiji aya, jeung anu saurang deui

can datang acan; sarta lamun manéhna datang, manéhna kudu tetep ngan sakeudeung wungkul. Jeung sato galak anu kungsi aya, tapi ayeuna euweuh, nya éta manéhna anu kadalapan, sarta asalna ti anu tujuh, jeung manéhna indit kana kabinasaan. Wahyu 17:9–11.

“Pikiran anu miboga hikmah” téh nya éta pikiran jalma-jalma “wijaksana.” Jalma-jalma “wijaksana” ngartos kana paningkatan pangaweruh, sarta paningkatan pangaweruh anu langsung digambarkeun sanggeus pananda nubuat, anu nandakeun hiji kayaktian anu bakal kahartos ku jalma-jalma wijaksana jeung ditampik ku jalma-jalma jahat, nya éta kayaktian anu patalina jeung karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab anu ditepikeun dina ayat-ayat satuluyna. Ayat-ayat éta ngagambarkeun ilustrasi panungtung ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sarta anu dibuka dina poé-poé panungtungan téh nya éta yén dalapan karajaan éta geus ogé digambarkeun dina ilustrasi kahiji ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab dina Daniel pasal dua.

Panyingkepan tina bebeneran éta ngadukung pamadegan anu kawates ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci anu ngawangun salah sahiji permata Miller, tapi éta ngagurilap sapuluh kali leuwih caang, sabab éta ngamuat bebeneran anu jauh leuwih loba tibatan anu kahartos ku kaum Millerite tina titik sajarah maranéhna anu kawates, sarta éta ngawakilan hiji ujian sakumaha dilambangkeun ku angka “sapuluh,” jeung ku suar peringatan tina peringatan pambuka “ieu pikiran anu miboga hikmah,” anu sacara nubuatan ditafsirkeun kieu: bebeneran di handap ieu bakal nguji gereja-gereja anu dikirimkeun pesen anu dibuka segelna pas saméméh nutupna mangsa kasempetan.

Dina Wahyu tujuh welas, Yohanes dibawa ka padang gurun salila sarébu dua ratus genep puluh taun poékna kapapaan. Anjeunna ditempatkeun pas di tungtung pisan mangsa éta dina taun 1798, anu mangrupikeun sajarah anu sarua pisan jeung tempat anjeunna ditempatkeun dina Wahyu tilu welas.

Sarta kuring nangtung dina keusik basisir laut, tuluy ningali hiji sato galak naék ti laut, anu boga tujuh sirah jeung sapuluh tanduk, sarta dina tanduk-tandukna aya sapuluh makuta, jeung dina sirah-sirahna aya ngaran pitenah. Wahyu 13:1.

“Keusik laut” ngagambarkeun taun 1798, sabab éta ngagambarkeun sudut pandang sajarah tempat Yohanes dipidangkeun kapausan (sato galak ti laut) dina wangun waktu kaliwat, jeung Amérika Sarikat (sato galak ti bumi) keur naék, sarta ahirna nyarita saperti naga dina hukum Minggu anu baris geura datang. Satuluyna sato galak ti bumi maksa dunya narima “gambar sato galak,” anu bakal nyarita sarta ngalaksanakeun panerapan hukum Minggu ka sakuliah dunya.

“Dina waktu kapapaan, sanggeus dirampas kakawasaanana, kapaksa eureun tina panganiayaan, Yohanes ningali hiji kakawasaan anyar mucunghul pikeun ngaguar deui sora naga, sarta nuluykeun pagawean anu sarua kejem jeung pitenahna. Kakawasaan ieu, anu pamungkas nu baris ngalaksanakeun perang ngalawan gereja jeung hukum Allah, digambarkeun ku hiji sato galak anu miboga tanduk saperti domba. Sato-sato galak anu saméméhna geus naék tina laut; ari ieu mah naék tina bumi, ngalambangkeun tumuwuhna bangsa anu tentrem, anu dilambangkeun ku éta—Amérika Sarikat.” *Signs of the Times*, 8 Pébruari 1910.

Dina pasal tujuh belas, Yohanes dibawa ka titik paningal sajarah anu sarua pikeun narima pintonan panungtungan ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab. Bari nangtung dina titik paningal éta, karajaan-karajaan téh dipintonkeun. Mimitina anjeunna dibéjaan yén sato galak éta ngawasaan boh garéja boh nagara, sabab manéhna calik di luhur lain ngan ukur tujuh hulu, tapi ogé tujuh gunung. Kacalikanana sahiji palacuran agung éta nandakeun yén manéhna nyaéta anu nunggang sato galak éta, sarta anu nunggang sato galak téh nyaéta anu ngadalikeun sato galak éta.

Jeung eta awewe anu ku maneh ditempo téh nya éta kota gedé éta, anu maréntah ka luhur raja-raja di bumi. Wahyu 17:18.

Kecap “marentah” hartina nyekel sarta ngawasa kana. Saurang nu numpak ngawasaan sato ku nyekel tali kakangna. Kapapaan marentah kana tujuh sirah, sarta ogé kana tujuh gunung. Dina Daniel pasal dua, Daniel ngabéjaan ka Nebukadnézar yén manéhna téh “sirah” emas. Dina Yesaya pasal tujuh, “sirah” ogé nya éta raja, ibukota, atawa karajaan.

Sabab kapala Siria teh Damsik, jeung kapala Damsik teh Resin; sarta dina genep puluh lima taun deui Epraim bakal diremuk, nepi ka moal jadi hiji bangsa. Jeung kapala Epraim teh Samaria, sarta kapala Samaria teh putra Remalia. Lamun maraneh teu percaya, tangtu maraneh moal diteguhkeun. Yesaya 7:7, 8.

Kapapaan, anu mangrupikeun éta awéwé nu nunggang kana sato galak, maréntah ka sakumna raja-raja di bumi. Raja-raja éta digambarkeun minangka “sapuluh raja,” anu jadi kakawasaan naga dina poé-pocé panungtungan. Maranéhna téh raja-raja anu jeung maranéhna palacur Tirus ngalakukeun jina. Éta “sapuluh raja” geus dipaksa pikeun narima kakawasaan kapapaan, tapi raja pangutamana tina éta sapuluh raja téh Amérika Sarikat. Ku kituna, Amérika Sarikat ogé digambarkeun ku Ahab, raja tina sapuluh karajaan kalér Israél. Bilangan “tujuh” ngalambangkeun “lengkep,” sarta nalika kapapaan dipidangkeun keur maréntah ka raja-raja di bumi, manéhna ogé keur maréntah ka sapuluh raja sarta linggih dina tujuh sirah.

Ieu téh pikiran anu boga hikmat, sabab jalma-jalma wijaksana dina poé-pocé panungtungan ngagunakeun metodologi “line upon line,” sarta maranéhna ngakuan yén unggal lambang tina tata nagara anu diparéntah ku awéwé cabul éta nuduhkeun bebeneran anu sarua. Anjeunna ogé maréntah kana tujuh gunung, sarta kaum Millerite ngaidéntifikasi “gunung” dina nubuat Alkitab minangka lambang hiji karajaan, tapi maranéhna ogé ngaidéntifikasi yén lambang-lambang miboga harti leuwih ti hiji.

Pagunungan ogé mangrupa lambang hiji garéja. “Gunung suci anu mulya” dina Kitab Suci ngawakilan garéja Allah.

Ieu pangandika anu ku Yesaya putra Amoz tingali ngeunaan Yuda jeung Yerusalem. Jeung bakal kajadian dina poe-poe panungtungan, yén gunung Bait PANGERAN bakal diteguhkeun di puncak gunung-gunung, sarta bakal diangkat ngaleuwihan pasir-pasir; jeung sagala bangsa bakal ngalir ka dinya. Jeung loba jalma bakal indit sarta nyebut, Hayu maraneh, urang naék ka gunung PANGERAN, ka Bait Allah Yakub; sarta Mantenna bakal ngajarkeun ka urang ngeunaan jalan-jalan-Na, jeung urang bakal leumpang dina jalur-jalur-Na: sabab ti Sion bakal medal Hukum, jeung pangandika PANGERAN ti Yerusalem. Yesaya 2:1–3.

“Baiting Gusti” teh garéja-Na, sarta éta mangrupa “gunung.” Awéwé lacur anu gedé téh linggih di luhur tujuh gunung, ku kituna nandeskeun yén manéhna maréntah kana sakabéh garéja, sakumaha manéhna ogé maréntah kana sakabéh raja. Manéhna ngawasaan sakabéh garéja jeung sakabéh nagara di sakuliah dunya.

Paningal anu keur disebat ku Yesaya, anu sumping ka anjeunna “ngeunaan Yuda jeung Yerusalem,” anu kakara ku urang dicutat, terus lumangsung, sarta ieu masih kénéh petikan anu sarua dina pasal opat, jeung nurutkeun Yesaya ieu téh “poé anu sarua” nalika jalma-jalma nyarita, “Hayu maraneh, sarta hayu urang naék ka gunung PANGERAN, ka Bait Allahna Yakub.” Dina mangsa anu sarua éta “tujuh awéwé” disebatkeun.

Jeung dina poé éta tujuh awéwé baris nyekel ka hiji lalaki, pokna, “Kami bakal dahar roti sorangan, jeung maké pakean sorangan; ngan mugi urang disebut ku ngaran anjeun, supaya dipiceun aib kami.” Dina poé éta Panggeuing PANGERAN bakal endah tur mulya, jeung buah bumi bakal unggul tur éndah pikeun jalma-jalma Israil anu salamet. Jeung bakal kajadian, yén sing saha anu kari di Sion, jeung sing saha anu tetep aya di Yerusalem, bakal disebut suci, nya éta unggal jalma anu kacatet di antara anu hirup di Yerusalem: nalika PANGERAN geus ngumbah kokotor putri-putri Sion, sarta geus mersihan getih Yerusalem ti tengahna ku Roh pangadilan, jeung ku Roh pangbeuleuman. Jeung PANGERAN bakal nyiptakeun di luhur unggal tempat pangancikan Gunung Sion, sarta di luhur pasamoan-pasamoanana, mega jeung haseup beurang, jeung cahaya seuneu anu hurung peuting; sabab di luhur sakabéh kamulyaan bakal aya panangtayungan. Jeung di dinya bakal aya hiji Kemah pikeun ngiuhan dina waktu beurang tina panas, jeung pikeun tempat pangungsian, sarta pikeun panyumputan tina badai jeung tina hujan. Yesaya 4:1–6.

“Poé” anu jadi jejer dina titingalian Yesaya téh nyaéta “jam” tina lini gedé dina Wahyu pasal sabelas. Jalma-jalma wijaksana anu geus narima pangéling supaya “balik” tina kuciwa tanggal 18 Juli 2020, sarta nyumponan sarat-sarat Imamat dua puluh genep, jeung anu geus dihimpun ku nubuat kahiji Yehezkiel, dimeterai nalika maranéhna narima pesen kadua Yehezkiel ngeunaan opat angin Islam. Sanggeus éta maranéhna diangkat ka sawarga jadi panji, sarta anak-anak Allah nu séjén di Babul mimiti ngaréspon kana panggero supaya kaluar ti Babul, anu dimimitian dina waktu lini éta, nyaéta undang-undang Minggu anu baris geura datang. Domba Allah nu séjén ngadangu pesen supaya kaluar ti Babul, sarta maranéhna ngawawarkeun, “Hayu maraneh, jeung hayu urang naék ka gunung PANGERAN, ka Bait Allah Yakub.”

Dina éta “jam” palacur agung mimiti ngahariringkeun lagu-laguna sarta ngalakukeun cabul jeung raja-raja di bumi. Jalma-jalma anu ngaranna henteu kaserat dina kitab kahirupan milik Anak Domba nuturkeun palacur éta, sarta garéja-garéja maranéhna asup ka handapeun kakawasaanana. Garéja-garéja éta digambarkeun ku Yesaya minangka “tujuh awéwé.” Eta “tujuh awéwé” téh nyaéta “tujuh gunung” anu ku kapapaan baris diparentah, nalika Amérika Sarikat maksa sakuliah dunya pikeun ngadegkeun hiji patung sato galak anu bakal nyarita sarta nyababkeun sakumna jalma narima tanda kakawasaan kapapaan.

“Éta tujuh awéwé bakal nyekel hiji lalaki,” sarta “lalaki” éta nyaéta “lalaki” anu ku Paulus diidentifikasi minangka “jalma dosa.” Dina mangsa pangujian éta, maranéhna anu tetep “di

Yerusalem, bakal disebut suci, nya éta unggal jalma anu kacatet di antara nu hirup di Yerusalem.” Umat Allah téh nya éta maranéhna anu dina mangsa éta ngaranna kacatet dina kitab kahirupan, kitab Anak Domba anu geus dipaéhan ti mimiti dasar dunya. Golongan séjén, anu nyekel “jalma dosa,” nya éta maranéhna anu dina Wahyu pasal tilu welas nyembah jalma dosa.

Jeung sakabéh anu marukim di bumi bakal nyembah ka anjeunna, nyaéta maranéh anu ngaran-ngarana henteu kaserat dina kitab kahirupan milik Anak Domba anu geus dipeuncit ti saprak ngadegna dunya. Lamun aya anu boga ceuli, sing ngadéngé. Wahyu 13:8, 9.

“Jam” tina lini gedé, anu nya éta krisis hukum Minggu, nyaéta kacindekan pangadilan panalungtikan, sarta pangadilan éta dumasar kana naha ngaran anjeun kapanggih atawa henteu kapanggih kacatet dina kitab kahirupan; ku kituna dina mangsa éta dua golongan anu digambarkeun ku patalina jeung kitab kahirupan téh keur ngaidéntifikasi adegan-adegan panutup pangadilan anu pangahirna pisan. Maranéhana anu nyekel “jalma dosa,” ngumumkeun yén maranéhna bakal “ngadahar” “roti” maranéhna “sorangan, jeung maké” “pakéan” maranéhna “sorangan,” tapi kahayang utama maranéhna nyaéta “disebut ku ngaran anjeun”.

Maranehna bakal tetep nyekel pernyataan doktrinal kapercayaan maranehna sorangan (ngadahar roti maranehna sorangan), sarta tetep nyekel pangakuan denominasi maranehna sorangan (papakéan maranehna sorangan), tapi narima ngaran “jalma dosa.” Ngaran “jalma dosa” téh “katolik”, anu hartina “universal”. Jalma-jalma anu nyekel “jalma dosa” hayang jadi bagian tina “garéja universal”, nyaéta Garéja Katolik. Maranehna ngaharepkeun éta hubungan supaya “ngaleungitkeun” “kahinaan” maranehna.

“Kaéra” éta nyangkem dua unsur anu penting tina sato galak anu maréntah kana sakabéh garéja jeung sakabéh bangsa dina poé-pocé panungtungan. Dina “jam lini anu gedé” dina Wahyu pasal sabelas, “cilaka anu katilu datangna gancang”. “Cilaka anu katilu” téh Islam. Dina “jam lini anu gedé” dina Wahyu pasal sabelas, Tarompét Katujuh disada. Tarompét Katujuh téh Islam. Islam narajang dina “jam lini anu gedé,” sabab sakabéh Tarompét téh alat-alat nubuat anu ku Allah geus dipaké dina pangadilan ngalawan pamujaan poé Minggu anu dipaksakeun sapanjang sajarah dunya.

Nalika “karuntuhan nasional” Amérika Sarikat lumangsung, dina undang-undang Minggu anu baris geura datang, “bangsa-bangsa bakal ambek.” Dina nubuat Alkitab, Islam lah anu ngajadikeun bangsa-bangsa ambek, sakumaha dilambangkeun ku rujukan anu kahiji ngeunaan Islam dina kitab Kajadian.

Malaikat PANGERAN ngandika ka dirina, “Tingal, maneh keur kakandungan, sarta baris ngalahirkeun saurang putra, jeung maneh kudu mere ngaran ka anjeunna Ismael, lantaran PANGERAN parantos ngadangu kasangsaraan maneh. Jeung anjeunna bakal jadi jelema liar; leungeunna bakal ngalawan unggal jelema, sarta leungeun unggal jelema ngalawan anjeunna; sarta anjeunna bakal cicing di payuneun sakumna dulurna.” Kajadian 16:11, 12.

“Kaéra” dina poé-pocé pamungkas nyaéta agama Islam. Garéja-garéja jeung bangsa-bangsa di dunya bakal asup ka handapeun kakawasaan Tatanan Dunya Anyar tina hiji Perserikatan

Bangsa-Bangsa, anu diparéntah ku garéja Katolik. Paus bakal calik dina sistem sadunya éta, sakumaha Konstantinus masihan tahta ka kapausan dina taun 330. Bangsa-bangsa bakal netepkeun yén kamampuh maranéhna pikeun nungkulan peperangan anu dibawa ku Islam ngalawan umat manusa, ngan bisa kahontal ku hiji usaha anu ngahiji, anu bakal nungtut katundukan ka hiji otoritas moral, anu ku Amérika Sarikat bakal ditegeskeun nyaéta garéja Roma. Sakumaha Yustinianus masihan kakawasaan anu agung ka garéja Katolik dina taun 533, sajarah diulang deui. Amérika Sarikat bakal maksa dunya ku kakuatan militérna supaya nurut, sakumaha Klovís ngalakukeun éta pikeun garéja Katolik dina taun 496. Sajarah ayat kadua tina Wahyu tilu welas bakal diulang deui.

Jeung sato galak anu ku sim kuring katingali téh rupana kawas tutul, sukuna kawas suku biruang, sungutna kawas sungut singa; sarta naga mikeun ka anjeunna kakawasaanana, tahta-na, jeung wewenang anu kacida gedéna. Wahyu 13:2.

Sanggeus eta gambar ditegakkeun, mangka raja-raja di bumi, anu geus kagusarkeun ku serangan-serangan Islam, bakal ngakuan yén “cacad” universal ngalawan Islam anu geus dipaké pikeun ngalahirkeun gambar sato galak anu ngawangun sakuliah dunya, lain “cacad” anu sabenerna dipikabingung ku “jalma durhaka” (Izebel). Kacida geus kasépna, dunya bakal nyaho yén Izebel teu paduli nanaon ka Islam, tapi haténa ngahajakeun maéhan Élia, sakumaha Herodias maéhan Yohanes Pambaptis.

“Pikiran anu miboga hikmah” téh nyaéta “pikiran jalma-jalma wijaksana,” sarta “anu wijaksana” téh nyaéta jalma-jalma anu ngartos kana “nambahanana pangaweruh” anu dihasilkeun nalika Singa ti kaom Yuda muka segel Wahyu Yesus Kristus, pas saméméh panto rahmat nutup.

Sarta anjeunna ngandika ka abdi, “Ulah diségel ucapan-ucapan nubuat tina kitab ieu, sabab waktuna geus deukeut. Sing saha anu teu adil, tetep baé ulah adil; jeung anu kotor, tetep baé kotor; jeung anu bener, tetep baé bener; jeung anu suci, tetep baé suci.” Wahyu 22:10, 11.

“tujuh sirah téh tujuh gunung, nu ku éta awéwé téh calik,” ngagambarkeun bebeneran yén kapapaan bakal maréntah boh kana garéja boh kana nagara. Lambang-lambang miboga harti leuwih ti hiji, jeung lambang-lambang éta kudu ditetepkeun sarta kaharti dumasar kana kontéks petikan tempat lambang-lambang éta dipidangkeun. Muncul pamadegan yén ayat éta netelakeun yén sirah-sirah téh nyaéta gunung-gunung, ku kituna naon nu jadi alesan pikeun netepkeun aya bédana antara sirah-sirah (kakapamingpinan nagara) jeung gunung-gunung (kakapamingpinan garéja)? Bédana éta ditetepkeun dina Daniel pasal tujuh jeung dalapan. Dina pasal tujuh, boh Roma kapir boh Roma papal diidentifikasikeun minangka “béda,” ti sasatoan-sasatoan nu miheulaan maranéhna.

Nalika pasal tujuh dipapatkeun kana pasal dalapan (garis demi garis), urang manggihan dina pasal dalapan tanduk leutik Roma, nu ngaguluyur antara lalaki, awéwé, lalaki, awéwé. Hiji lambang (tanduk leutik) anu ngawakilan dua kakawasaan. Dina éta pasal-pasal, tanduk téh hiji karajaan, jeung karajaan ogé hiji sirah. Dina pasal dalapan, tanduk leutik ngawakilan dua karajaan, nyaéta karajaan kaopat jeung kalima dina nubuat Kitab Suci. Tanduk leutik sacara simbolis ngawakilan dua karajaan, sarta dua karajaan anu diwakilanna téh karajaan-karajaan anu nangtukeun ngahijina kapamaréntahan nagara jeung kapamimpinan garéja. Tujuh sirah, anu ogé tujuh gunung,

ngawakilan dua karajaan, jeung hiji karajaan téh kapamimpinan garéja sarta nu hiji deui kapamaréntahan nagara.

Dina pasal kadua kitab Daniel, aya deui hiji kasaksian ngeunaan simbolisme nubuat ieu, sabab di dinya karajaan panungtung, anu ku kaum Millerit dipikaharti minangka karajaan kaopat, nyaéta Roma, digambarkeun ku beusi jeung taneuh liat. Beusi jeung taneuh liat éta di hijikeun, sanajan sabenerna beusi henteu ngahiji jeung taneuh liat. Tapi nalika Sister White méré katerangan ngeunaan “beusi jeung taneuh liat,” anjeunna ngaidéntifikasi éta minangka lambang kakawasaan agama jeung kakawasaan nagara, sakumaha digambarkeun ku tanduk leutik dina pasal dalapan, jeung ku hulu-hulu dina Wahyu tujuh welas anu ogé mangrupa gunung-gunung.

“Urang geus nepi kana mangsa nalika pagawean suci Allah dilambangkeun ku suku-suku patung anu beusina dicampur jeung taneuh liat nu leueur. Allah ngabogaan hiji umat, umat pilihan, anu pangabédana kudu disucikeun, anu teu meunang jadi najis ku numpukkeun kai, jukut garing, jeung tunggul kana dasar. Unggal jiwa anu satia kana parentah-parentah Allah bakal ningali yén ciri anu ngabédakeun iman urang téh nyaéta Sabat poé katujuh. Lamun pamaréntah ngahormat ka Sabat sakumaha anu diparéntahkeun ku Allah, éta bakal nangtung dina kakawasaan Allah jeung dina ngabéla iman anu sakali geus dipasrahkeun ka para wali. Tapi para negarawan bakal ngajunjung sabat palsu, sarta bakal nyampurkeun iman agamana jeung pangreureuhan anak kapausan ieu, ku nempatkeun éta leuwih luhur batan Sabat anu geus disucikeun jeung diberkahan ku Gusti, anu geus dipisahkeun ku Anjeunna supaya dijaga ku manusa kalayan suci, jadi tanda antara Anjeunna jeung umat-Na nepi ka sarébu turunan. Campur aduk antara kaparigelan gereja jeung kaparigelan nagara dilambangkeun ku beusi jeung taneuh liat. Ieu pasatuan keur ngalemahkeun sakabéh kakawasaan gereja-gereja. Méré kakawasaan nagara ka gereja bakal mawa hasil anu jahat. Jalma-jalma geus ampir ngaliwatan wates kasabaran Allah. Maranéhna geus nancebkeun kakuatanana kana pulitik, sarta geus ngahiji jeung kapausan. Tapi waktuna bakal datang nalika Allah bakal ngahukum jalma-jalma anu ngabolaykeun hukum-Na, jeung pagawean jahat maranéhna bakal malik nimpah ka dirina sorangan.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, jilid 4, 1168, 1169.

Urang baris neraskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Dina gambaran anu ngawakilan padamelan Kristus pikeun urang, jeung tuduhan Sétan anu teges ngalawan urang, Yosua nangtung minangka imam agung, sarta nyuhunkeun atas nama umat Allah anu nurut kana parentah-parentah-Na. Dina waktu nu sarua Sétan ngawakilan umat Allah minangka jalma-jalma dosa anu kacida gedéna, sarta ngébréhkeun di payuneun Allah daptar dosa-dosa anu ku anjeunna maranéhna geus kagoda pikeun ngalakukeunana salila hirupna, sarta ngadesek supaya ku sabab palanggaran-palanggaran maranéhna, maranéhna diserahkeun kana leungeunna pikeun dibinasakeun. Anjeunna ngadesek yén maranéhna teu kudu dipiara ku malaikat-malaikat nu ngalayanan ngalawan pakumpulan kajahatan. Anjeunna pinuh ku amarah lantaran manéhna teu bisa meungkeut umat Allah kana beungkeutan-beungkeutan babarengan jeung dunya, supaya maranéhna méré kasatiaan anu lengkep ka anjeunna. Raja-raja, para pamingpin, jeung para gubernur geus nempokeun ka dirina sorangan tanda antikristus, sarta digambarkeun salaku naga anu indit pikeun ngayakeun perang ngalawan para wali—nyaéta jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah sarta

anu ngabogaan iman ka Yesus. Dina mumusuhan maranéhna ngalawan umat Allah, maranéhna némbongkeun dirina ogé salah ku milih Barabas tibatan Kristus.

“Gusti miboga pasulayan jeung dunya. Nalika pangadilan geus linggih, sarta kitab-kitab dibuka, Anjeunna miboga itungan anu pikasieuneun pikeun diréngsékeun, anu ayeuna bakal nyieun dunya sieun jeung ngageter upama jalma-jalma henteu dipapandé ku kasasab jeung panipuan satanis. Gusti bakal nyaur dunya pikeun méré pertanggungjawaban ngeunaan pupusna Putra-Na anu tunggal, anu dina sagala harti dunya geus nyalibkeun deui, sarta ngahinakeun sacara kabuka dina nganiaya umat-Na. Dunya geus nolak Kristus dina diri para wali-Na, geus nampik amanat-Na ku nampik amanat para nabi, rasul, jeung utusan. Maranéhna geus nampik jalma-jalma anu geus jadi babaturan sapagawean jeung Kristus, sarta ku sabab ieu maranéhna kudu méré pertanggungjawaban.” Testimonies to Ministers, 38, 39.